

კოლ. ბაგში (ან ნოქარი): — უმაღურნი.. კოლპერატივის მთელი სიმძიმე ზე გადამაქვს, და კიდევ მისაყვედურებენ!

მუშაკობის მომარაგების განყოფილებას

ძვირფასის უძვირფასესო ძმაო და ბიძივე, ნათლიავე და მონათლულლო ტფილისის მუშაკობის მომარაგების განყოფილებავ! (რალაც ისე მახსოვს, ასეთი სახელ უნდა გქვიოდეს).

ვიღებთ კალამს და გიდღენით სალამს ხელის ჩამორთმევით ((თუ შემოგვიშვი კაბინეტში) და ერთი ამბით.

გვეიცებით მწვანის დუქნების წინ ჩამწკრივებულ რიგებს, მეტად მოგვანატრე თავი, მაგრამ უორდეროთ შეუძლებელია შენი ნახვა და ორდერის მიღებას თავის დროზე ვერ ვეღირსეთ, ახლა ქე გაუქმდა და რაღა!

ჩვენს ამბავს თუ იკითხავ, ვართ, როგორც ბრიგადის წევრებს შეეფერება. ვიკვლევთ, თავს ვესხმით და ვიბრძვით, რაც გაეწყობა.

მართლა, თქვენ რომ დახურული განმანაწილებელი გახსენით ჩვენს ქარხანასთან, კაცო ხორცი მოიტანეთ შიგ, ან რამე სანოვავე დადეთ, თორემ სირცხვილია, დამე რომ ვინმე გასაჭურდათ შევიდეს, ხომ მოგვექრა თავი, ტარანის კუდს ვერ იპოვის შიგ!

მეორე განმანაწილებელში ხორცი კი მოგაქვთ, მაგრამ ხარისხით მაინცა და მაინც არ უნდა იყოს სახეირო! რამდენი თვეა გემუდარებით, სასადილო გაგვიხსენი თქვა და რა გაუთავებელი გახდა ამ სასადილოს მოწყობა!

სხვა, ძია-შვილო, ჩვენ მაშინ პატარები ვიყავით, მერ რომ ბამბაზის ავანსი გამოგვართვი და სადაა ან

ფული, ან ბამბაზია? ცოტა გულმავიწყი ხარ და არ წაგარჩის, თორემ ქალები სახლში აღარ გვიშვებენ.

ამას გარდა, კარტოფილის და ხახვის ფული რომ გამოგვართვი, როგორ იქნება თუ იცი მიღების საქმე? თუ გვაჭამევ, გვაჭამე, თორემ ამდენ ლოდინში დაიკარგა მადა.

კაცო, შეშას რომ გვპირდებოდი და ერთი კვირა გავატარე დიდუბეში, უშუშეგრები, ხომ არ გგონივართ? ჩვენ საქმე გვაქვს და თუ გვაძლევ, მოგვეცი ის შუკა. გააფხულებე რაღათ ვვინდა!

სხვა, როგორაა წარმოგენს: სკენ პირით მიბრუნების საქმე, ცხელი საუზმე ზოგს აქვს, ზოგს არა, სკოლკში ზავკმეტი გავგახანეთ და აქნევთ თუ იცი რამეს?

მოკითხვა დაწინაურებულ მუშებს, თუ გაყავს ასეთები. უღრმესი სალამი აგრეთვე სარძეო განყოფილებას და გადაეცი, რომ რძის სმას სულ ნუ გადაგვაჩვევს, თორემ მერე ხელახლა მიჩვევა ძნელია კუქისათვის.

კინალამ დაგვაფიწყდა: სოღანლულში საგარეუბნო მეურნეობისათვის ძროხები რომ შეიძინეთ, ცოტა თივა და ქერი აჭამეთ და ბინა გაუკეთეთ, თორემ იმათი ამბავი რომ ვიცით, ადგებიან და ემიგრაციაში წავლენ საიქიოს და მერე წველა ძნელი იქნება.

ერთი სიტყვით, აბა თქვენ იცით.

გწერს შენი ბრიგადა.

დედანთან სწორია: ალღარ-ალღარსანი.

სტუდენტის წერილი დედას

„მ ა კ უ ლ ა ტ უ რ ა“

ამხანაგო და ძვირფასო ნენავე, უბირველესად გკოცნი ტუჩებში. ვიცი დაგრჩება შენ ეს საწყენად ლამეს, რომ ვათევ საღლაც ქუჩებში.

ენა ვერ იტყვის, ნენა, იმას, რაც თავზე გადახდა დავიდარაბა. რაც აქ ჩამოველ გატეხილი მაქვს დაახლოვებით შვიდი დარაბა.

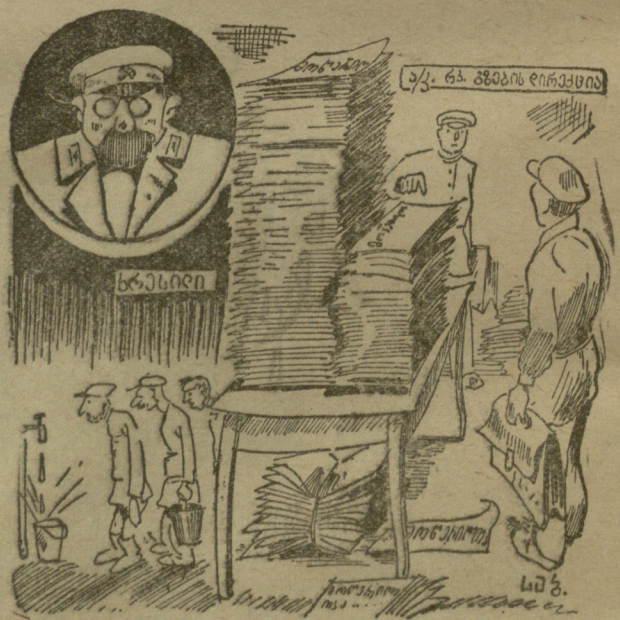
მარა არც ერთში არ დამაყენეს, გამომასახლეს ლანძღვა-გინებით. (წელს რაღაი და გაისათ მგონი უზრუნველგვეყოფენ ახალ ბინებით).

ლექციებს თითქმის ყველას ვესწრები, მაგრამ არ გვყოფნის ყველას ადგილი. სკამის შოვნაზე ჩხუბია დიდი (სკამის შოვნაა არა ადვილი).

ეხლა კი ჩემო, ძვირფასო ნენა, თუ ჩემზე ცოტა შეგტკივა გული მაგი წერილი, როცა მიიღო, აუცილებლად მაწვდინე ფული.

აქეთ ყველაფრის სიძვირე არის (მანეთი არის პორცია ხაში) ხალხის მრცხენია, რა უთხრა, თეარა აუცილებლად წამოვალ სახლში.

პირდაპირ ჩემი სული ტრიალებს ცხელ-ცხელ მჭადებში და კიქვ ფხალშია. ნენა სირცხვილი არ მაჭამო და აგი ამბავი არ სთქვა ხალხშია.

— ყოჩაღ! ქალაღდის რამდენი მაკულატურა შეუგროვებია დირექციას! აღზად შეჯიბრშია გამოწვეული?!
— ეს მაკულატურა კი არა, მიმოწერაა ხრესილში წულის გაყვანის შესახებ.

(ა. ვაში).

მარტინა.

შეშ. სათბობი გულისა. ზამთარისგან დასაბრუნებელი

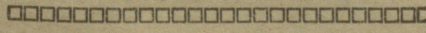
თანამედროვე ბალადა, თავისივე შესაბრალებად

რომ ზამთარის მოვა
სიცივე და გლოვა,
თქმა არ უნდა ამას.
ვაი, ისეთ ჭამას,
თუ ზუზარში ზამთარის
ცივა და შიგ არ კრთის
ცეცხლი — ნაპერწკალი
სიცივით კანკალი.

გაგიჯდება ტანში,
შეწექ თუნდ საბანში,
წახურე ქეჩა,
იწყე მხრების ჩეჩა,
მოიკუნტე ზღარბათ
და ისუნთქე ჭარბათ,
მანც ვერ გიშველის
ეგ შეწყობა ხელის
და აქ შენი მხსნელი
თუა, შეშა ხმელი!
შეშა! მაგრამ შეშა
შენ ვინ გიფეშქეშა?

სატყუო ტრესტს შენთვის
არ სცალია, ლტოლვის
დიდ-დიდ ორგანოებს:
ის შეშას უგროგებს
ათ და ას საუნობით
და მას თბილი გრძობით
დიდ ორგანოთ უთმობს:
კაბინეტებს უთმობს
„ზავებს“ და „ზამზავებს“...
შენ ვინ მოგაქვავებს
შეშას ცალ ღერს, თუნდაც
ხელში გქონდეს ხურდაც?
სჯობს აალო ხელი,
თუ ქკუა გაქვს მრთილი!
არა და, ჰე, სცადე,
თუ დაუგო ბადე
რომელიმე საწყობს!
ტკბილ-იმედი გარკობს,
გული რომ გთქვამს, სცადო:
— „აბა, სინდიკატო,
ტრესტო, გამგეც მისო,
თუ რომ ისინდისო
და საყენი შეშეშა
წელს დამითმო მეცა?!“..
„ზავი“ შენი ღოსტი
არის, შენ რომ მოსწვდი,
და ცხადია, ქალღის
ის დაგიწერს რა ნაღდს,
საწყობს მიაკითხავ,
იქ არ დაჰყოფ დიდხანს
და მიიღებ ნატრულს,
შეშას, სათბობს ზამთრულს;
მით დატვირთავ დროგებს;
დროგიც მოაგოგებს
შეშას შენს ბინაში...
ხომ არ დასტოვს გზაში...!

გიხარია, რალა!..
და პანელზე წალა
შენი მირიხინები:
გული იტევს ლხინებს!..
გული ტკბილად ტოკავს,
ფენი რომ გზას თოკავს!..
„ზავთან“ კარიც მალე,
ჰა, შეაჭრიალე...
მივილო თავაზით,
პარტ-თუ-საბჰოს ხაზით,
და ბრძანება სხარტად
ხელში მოგცა მარდად;
და ჰფიქრობ. რომ ის ქვას
გახეთქს და კლდეს მოსძრავს.
მარტო გამოჩინით!..
საწყობისკენც ფრენით,
გულს ამ რწმენით, მიჰჭრი
გზის წინ ქედს არ იხრი...
მაგრამ, აი, მიდი,
და ვით მიაბიტი,
სუკრეტ საწყობის გამგეც,
თან ქალღდს, რომ არღვენ...
— რრრრრრრრ!.. შეშა გინდა?!..
იგი დრო გაფრინდა,
საწყობით რომ დღემდი
შეშებს ვარიგებდი!..
აწ რა უნდა გიყო?
აი, რას გვეწერს გიგო:
„საწყობიდან შეშას
ღერს ნუ გასცემ ერთსაც!“.
წადი, მიაკითხე...
ამბობს და სდვას, ვით ხე,

ო რ ი ნ ი

— რამდენი უნდა ვიარო, მამი-
ო, აგრე დაგლევადილი და თმა გაუ-
კრევავი?
— დაიცა, შვილო, ხვალემდი;
წმენდა მორჩება და ისევ გამოგაწყობ.
(„ლენტო“).

ვით ქვა, როგორც სალი,
ვით მთა, მიუვალს!..
ეჰ რაც იყო, იყო,
მეც მოვნახე გიგო.
სჩანს ის საქმის ბიჭად:
ჯერ შეიკრა კრიჭა
და კვლავ მიითითა
ივანეზე, ხიდთან...
თუმც ამ ხიდთან შენ
გხვდა ათჯერ გარბენა,
მაგრამ მეთერთმეტედ
მანც მოეხეტე
და იმ ივანესაც,
როგორც იყო წესად,
მოახსენე ქშენით
გასაქირი შენი...
ივანე- გიბრძანა:
„ნახე ალმასხანა!“.
ალმასხანა — ნიკო,
ნიკომ ვითხრა სიკო,
სიკომ სილევანზე
მიგითითა ვანზე...
სილევანმა ბოლოს
დაგიბრუნა სოლოს,
ანუ იმავ „ზავსა“,
ვინც სჩანს ლექსის თავსა,
სიდანც ის ქალღლი
მე წავუღე, ნაღდი,
საწყობის გამგესა
პირველსავე ღღესა,
სითკენ ახლაც მივჭრი,
გულს რომ გამკრავს ფიქრი:
„ვაი, თუ რომ ასე
ეს გზა კვლავც მოგხაზე,
გიგო-ვანო-ალმასხანა,
ნიკო-სიკო-სილევანა...
ამ დრომ ხომ დაიგვიანა,
თუ ზამთარმაც არ მანანა
ეგი ჩემი ლალათ სტუნვა
იქით-აქეთ გზაში ბრუნვა?
და ამ გზას რომ, ვსთქვათ, გა-
დავრჩე,
სჩანს, უშეშოთ უნდა დავრჩე!..
მაგრამ სოლომ იპრიანა
და სიმონთან გამაგზავნა.
მან მიიღო შეშის ფარა
და ორდერიც ჩამაბარა!..
აწ ორდერით ხელში მივჭრი
და თან მახრჩობს მწარე ფიქრი...
„ვაჰ, უსაქმოთ კვლავ თუ შიან
და მიცდიან... და იცდიან:
გიგო—ვანო — ალმასხანა...
ნიკო — სიკო — სილევანა...
ეჰ, აფსუსი არის, ვანა,
რბილ სავარძლის მათგან ფხანა!
შაზირა“.

ლექსი

(პიათუხრა)

სხვის კუჭის დაპურებასა იღვილად იტყვის ენაო. სურსათი ყველას რომ მოგვცეთ,— რა გვეშველება ჩვენაო! იმდენს ვმუშაობთ, სამივეს აგვიტყდა გულის ქშენაო. მაინც გვემდურის ეს ხალხი. არ მოგვიშალეს ღრენაო. გაზეთში გვეწერენ, ჰყვირიან, წაილეს ყურთა სმენაო. ყოველ-დღე: შიში, მუჭარა, არ იქნა ჩვენი ღხენაო. არ ვზომავთ, თუ რამ ვიშოვეთ, რომ გიწილადოთ თქვენაო, ვფიცავ ვანიჩკას ყიფშიძეს არც ვინდა ხალხის წყენაო. თუ ცხვარი გვექნა—გავიყოთ: ხორცი—ჩვენ, ტყავი—თქვენაო. და როს დათვს დავკლავთ, მაშინ კი ხორცი—თქვენ, ტყავი—ჩვენაო. დათვის ვიჩინა დავთმევით, რომ არ დავეწყოთ კბენათ; ჩვენ ცხვრით წავედით იოლაო, „მიშკა“ მოგვცით თქვენაო. ამისა შემდგომ, მითხარით, რა საჭიროა ღრენაო. არა ვართ გლახა ბიჭები... (ისეც მოკვცათ ღხენაო.

გოგია.

ინდი-ბინდი ფერად შინდი...
 ქუშკოპში შემოვფრინდი...
 ბაჭრისაკენ გადავფრინდი...
 მოვადულე შაქრით შინდი.

ქრისტეფორეს გასაჭირი

ო ზ უ რ გ ე თ ი

ყოფილ მღვდლებსა და ვაჭრებზე შეფობა „ეპო“-ს ჰქონდა აღებული. უნდა ითქვას სმართლე, რომ „ეპო“ ცარგად ატარებდა საშეფო მუშაობას: მთელს რაიონში არ იყო დარჩენილი არც ერთი ხუცესი და ვაჭარი (ყოფილი, რასაკვირველია), რომ „ეპოს“ არ შეეფაროს თავისი ფრთების ქვეშ. „ეპოში“ ეს ყოფილი ხალხი იმდენი ჩაოდენობით იყო, რომ დააკმაყოფილებდა შაფილო ბაზრის მოთხოვნილებას. გადაწყვეტილიც იყო ექსპორტის გატანა, რომ ამ დროს დაიწყო „ეპო“-ს წმენდა.

აქ საქმე უკუღმა დატრიალდა. წმენდამ დაფერთხა „ეპო“-დან ყოფილი ვაჭარები და მღვდლები. ექსპორტის საქმე ჩაიშალა.

მაგრამ ამ ბოლო ხანებში მდგომარეობა ისევ შეიცვალა: გაწმენდილები ახერხებენ (რასაკვირველია, „ბეზებიებისა“ და „მფართველ ანგელოზების“ შემწეობით) სამსახურში აღდგენას.

ღღეს „ეპო“-ს სავაჭროებს ისევ ამშვენებენ „გაწმენდილები“.

ამას წინად „ეპო“-ს თავმჯდომარე ქრისტეფორესთან ასეთი ლაპარაკი ჰქონდა თქვენს თანამშრომელს:

- რატო ნაკლებია ფული „ეპო“-ს სალაროში?
- რა ვქნათ, ჩმო კარგო, მოგვადგენ ეს გაწმენდილები და ამდენი ხნის ნაცდური ვაინადღეს.

— ეს როგორ?!

— როგორ და, ვილაცების დახმარებით თავი აღიდგინეს; ამდენხანს დასვენება და ეხლა ტყავი გაგვამტრეს.

— მაშ კიდევ უნდა ჩაატაროთ წმენდა?

— ამან შაირისაგან, როცა ჩავატარეთ, ნეტავი მაშინაც არ ჩავგეტარებია. ამდენი ნაცდურისა, აღდგენისა, შემციობისა და სხვა ხლადფორთის ფული შეგვრჩებოდა.

— გაქვთ თუ არა რამე საწყობში?

— ამისი რა მოგახსენოთ. თუ საწყობის გაგმე კონტრიქემ უკვე ყოველმხრივ მოამარაგა თავიანები და ძმა - ბიჭები, ალბად იქნება რამე.

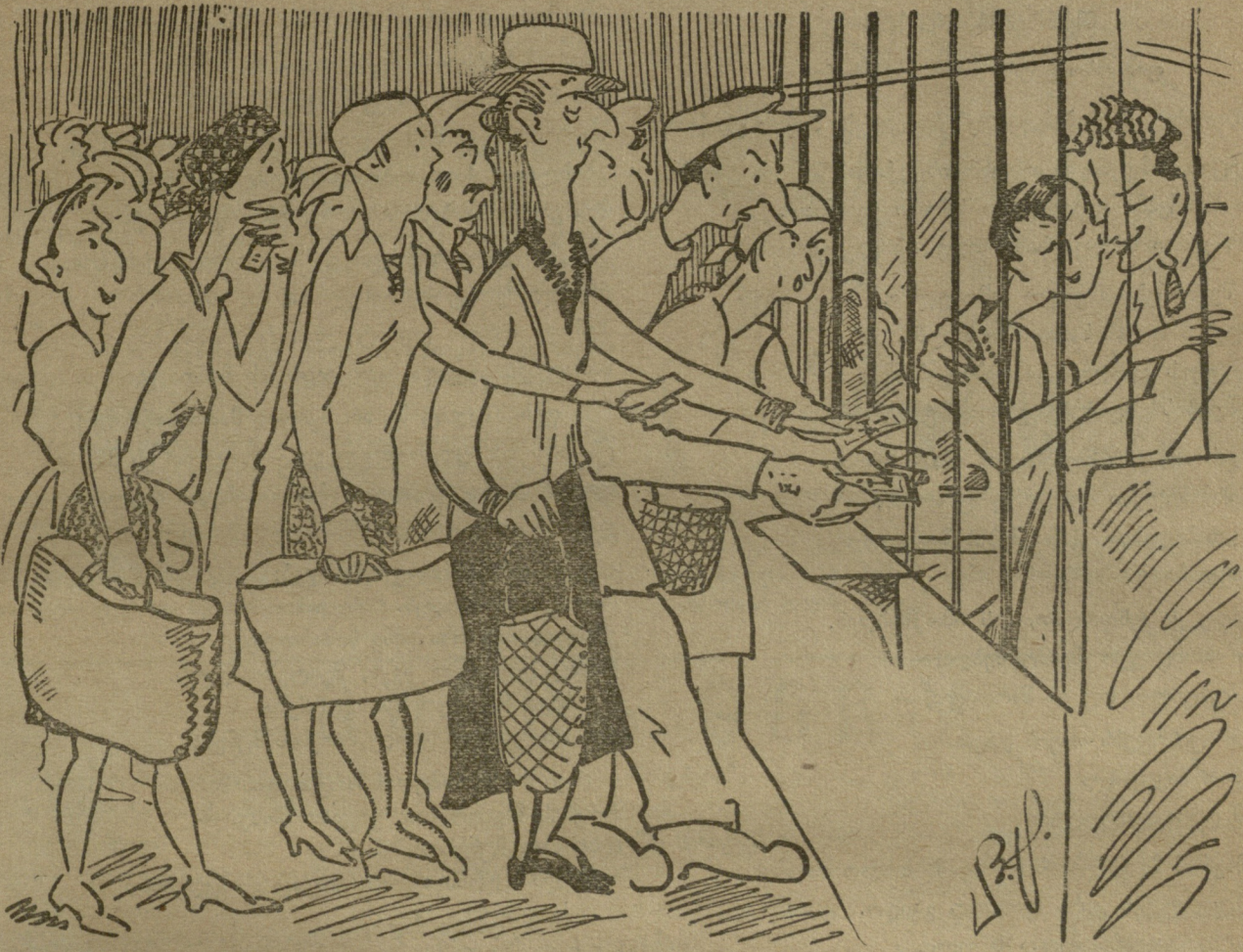
— კი, მაგრამ საქონელი ხომ სავაჭროებში უნდა იყოს?!

— დიახ, უნდა იყოს, მაგრამ ის საწყობშივე ანაწილებს. რა ვქნა! ბევრჯერ გავაფრთხილე, მაგრამ მაინც არაფერი გამოვიდა.

— ეხლა ის მითხარით...

— უკაცრავად, გამოწერილი საქონელი მივიღეთ პუდრი და ღუბები და მისაღებათ მიმეჩქარება სადღურში—უთხრა თქვენ თანამშრომელს ქრისტეფორემ, გამოემშვიდობა და სადღურისაკენ გაიქცა.

ელაპაძე.

მოლარე: — დაშხხენით! მომშორდით
თარი-თურა! თარალო!
ჩემი გული ზანიატ —
ზანიატ ჩემი სალარო!

ჩ ე მ ი მ ო გ ზ ა უ რ ო ზ ა

შავი ზღვის განაპირა ქალაქების სანახვად გავემ-
გზავრე, და ოდესაში ამოვყავი თავი.

ერთი კვირა დავრჩი ამ ქალაქში და ჩემი ხატრისა-
თვის იყო, თუ ყოველთვის ასეა, ბაღებში რადიოს უკრა-
ვდენ. თურმე არ იკითხავთ საიდან ღებულობენ, ტფი-
ლისიდან, ბაქოდან და მგონია არზრუმშიდანაც.

— ეს ალბად ჩემ პატივსაცემად არის! — ეუთხარი
ერთ იქაურ მეგობარს.

— რატომ გგონიათ! თქვენ არაფერ შუაში ხართ.
უკანასკნელები აღმოსავლეთის მუსიკის მოყვარული ხა-
ლხია, მეტადრე ქართულის, და იმიტომაც, რომ უფრო
ხშირად ტფილისთან აქვთ კავშირი. ქართული კონცე-
რტი მართლა მოსაწონია; აი მოუსმინეთ ქართველებს,
მეტადრე ქალებს, რა ძვირფასი ხმები აქვთ! — სთქვა
და სმენად გადაიქცა.

„ტაო ჩემო, ბერი არ გიცვრია“ — ისმოდა რადიოში.
ამის შემდეგ რადიოში გაისმა ბოხი ხმა: — ეხლა

იმღერებს რევოლუციონურ სიმღერას მომღერალი ბა-
ბინოვი!

რადიოში „არსენა ჯორჯიაშვილის“ სიმღერა მო-
ისმა:

„მე ვარ არსენა ჩოჩიაშვილი“...
— რა რევოლუციონური სიმღერაა ეს? შემეკითხა
მესაუბრე.

— ეს 1905 წელში ჯალათების მიერ მოკლულ რე-
ველუციონერზე ხალხის მიერ შეთხზული სიმღერაა! —
გუპასუხე მე.

რადიოში ისევ გაისმა ნაცნობი ბოხი ხმა:

— იმღერებს ცნობილი მომღერალი არბეტოვა ქარ-
თულ რომანსს, — და ამღერდა რადიო:

„რომ არ მცკალობ ცოდვა არ ვარ,
რომ არ ვალობ არ გიკვარვარ“.

უხერხულობა ვიგრძენი. თავის ტკივილი მოვიმიზე-
ზე და ნაცნობს გამოვემშვიდობე.

პ. ოგოლი.

„დაბადება“ ანუ „ბიბლია“

ნ ა წ ი ლ ი მ ე ო რ ე

თავი მხვილველი

ფილოსოფიური არის უფრო მეტი

„დაბადება“, ანუ „ბიბლიაზე“ მღვდლებს ბევრი უთქვამთ. ვინ იცის რამდენი ის თქვენთვის უქიათ! მათი ნათქვამი ყველაფერი სწორი გგონიათ, თუმცა ერთი სიტყვა სიმართლე არ გაგიგონიათ.

შემოსებიან ჭრელ სამოსელში, ჩაიდებენ ხალხს საყდარში ხელში, საკმეველის კვამლით გამოაბრუებენ, „დაბადების“ ზღაპრით გამოაყრუებენ!

ღრმად დარწმუნებული იმაში არიან, რომ მსმენელები მუნჯი, ყრუ არიან, რომ „დაბადების“ ქარაგმების მათ არა გაეგებათ!

რაც კი უნდოდით, მას იმოწმებდნენ, ხალხი მაინც ვერ შეამოწმებდა,— არის ტყუილი, თუ ეს მართალი,— რადგანაც ხუცებს თავის დაეთარი ჰქონდათ ჩაკეტილია მუდამ ცხრაკლიტულიო!

მაგრამ მღვდლების ფარფაშს ბოლო მოელო ცხრაკლიტულის კარი ფართეთ გაიღო. ხალხს საშუალება მიეცა სრული, დღემდის აკრძალული, რაც რომ იყო ხილი, ყველა მან იხილოს!

და აი, რას ვხედავთ, თუ ჩვენ „დაბადებას“ კარგად გადავხედავთ; უმთავრესი აზრი, რაც ცხადია ზედ აზის.— ის არის, რომ ხალხი გახადოს ვაგლახი!

შიგ კარგი რაც იყო ხმარებაში მას არ უშვებდენ, — ქადაგების დროს ყველა ამას გამოუშვებდენ. ხალხს მას უკითხავდენ, რასაც თვითონ სთხზავდენ!

ცოტ-ცოტაობით მათ იმდენი ჰქმნეს ეს ძველი წიგნი სრულათ გარდაქმნეს. რაც დაწერილი იყო შიგ მარტივათ, შერყენეს თავიანთ ახსნა-განმარტებით. ეშმაკიც ვერაფერს ველარ გაიგებს, მას წასაკითხავათ თუ ხელში აიღებს.

მაგრამ ეშმაკი, როგორც ღმერთი, არ მწამს, ამიტომ სიტყვა მიმაქვს უკან ამ წამს! მის მაგიერობას ისევე მე გავსწევ, თავს არ დავიზოგავ და შრომას დიდს გავსწევი. „ბიბლიის“ ქარაგმებს-მდაბიოთ გავმარტავ, მის გარშემო ბურუსს სრულებით გავფანტავ.

პირველი ნაწილის განხილვა მე მოვასწარი, ნაწილი მეორე—გამოსვლათა, აი, ეს არი. შემდეგ იქნება ლევიტელთა, რიცხვთა, სხვადასხვა, — სათათურები ყველა მათი ჯერ არ მინდა ვსთქვა.

ფეხებზედაც მე არ მკიდია მათი სიწმინდე! ცხადია რა იყო რომ გავიგო,—მხოლოდ ეს მინდა. როგორ სცხოვრობდნენ მამა-პაპა, ჩვენი ძველები. დიდი ხანია ვისიც დადნა საფლაგში ძვლები.

იმ დროს რას გრძნობდნენ; რისთვის იბრძოდნენ. ეძებდნენ თუ არა იმავ სიმართლეს, რასაც დავეძებთ ჩვენ, შვილები, დღეს. თუ სხვა რამ იყო მათი ოცნება. მათ არ იცოდნენ კარლ მარქსის მცნება.

ეს რა წამომცდა! მარქსი, ვინ მარქსი! მარქსის მაგიერ მათ ყავდათ მოსე, — მისი ათი მცნებით, რომელთა ღრმა აზრით ეხლაც გოცდებით.

ამ მცნებათა ძალით, ხან ნებით, ხან ძალით, მდიდრები ღარიბებს ზურგზე ტყავს აძობდნენ. სინიდისის ქენჯნას სრულებით არ გრძნობდენ.

ემყარებოდნენ რა ძველ და ახალ აღთქმას, — ხალხს არ ანებებდენ პირში სულის მოთქმას.

და ეს მოქმედება იყო სულ „ღვთის ნება!“

ამ ათ მცნებაზე მეტი რაღა ვთქვით? ზურგში ეკიდა ხალხს ის მძიმე ქვათ. არც მღვდლებს მოსწონდათ, არც მეფეებს მთლიათ, ამიტომ იყო, რომ ნაწილ-ნაწილათ, შესწორება შიგ ისეთი შეჰქონდათ. საჭიროება როდის რისიც ჰქონდათ.

ამრიგათ, თუმცა ის ძალზე გარყენეს, მაგრამ, იცოდეთ, სულაც არ გვაწყენს, „ბიბლიისაგან“ შევისწავლოთ ჩვენ გაკვეთილი, — ამით არ ვიქნებით კბილ მოკვეთილი! გამოცდილება გამოგვადგება, მტერი თუ ისევე კარს მოგვადგება!..

ს. ა. ია.

(დასასრული იქნება)

ტარტაროზკორმა მოკრა ყური თუ არა — „ქუთაი-
ის მუშეოლპის ძროხების ფერმაში 30 სულ ჯიშინი
ძროხის დაღუპვა უფვიო ხელმძღვანელების ბრალია, —
მაშინვე შეუდგა ძებნას იმ ორფეხა უფვიო არსების, რო-
მელმაც მართლა იმსხვერპლა 30 ძროხა.

სხვათა შორის ტარტაროზკორს გამგეობის თავმჯ-
დომარე ა. თავართქილაძესთანაც ჰქონდა ამის შესახებ
ხაუბარი. ქუთათელაძემ ასე განმარტა:

— რას მერჩიან მე! ჩემმა წინამოადგილეებმა უფრო
შეტი ძროხები დახოცეს, მაგრამ მათთვის არავის ცუდი
არ უკადრებია. ძროხებიცა მყავს, ღორებიც და სხვა სა-
ქონელიც ოჯახში, მაგრამ ჯერ არ დახოცილან წვიმისა
და ტალახის მეოხებით.

განა ისეთ გერმანულ ძროხებს ეწოდება ჯიშინი
საქონელი, რომელიც ჩვენს პირობებს ვერ ეგუება.

რა შუაში ვარ აქ მე.

დღეს კი ძალაუფებურად მიხდება თვალცრემლიანმა
დავიტირო ტრადიკულად დაღუპული ძროხები. მათი
სსოვნა არასოდეს არ ამოიფხვრება ჩემს დაჯავრიანებულ
გულიდან. ამის მეტი მე რა შემიძლია?

—

ბრივადამ ასე დასვა საკითხი: „ჯიშინი ძროხების
დახოცვა უფვიო ხელმძღვანელების ბრალია“.

ბრივადელი.

— მიიღეთ დეპეშა; ტფილისიდან არის მარო დერვა-
ძისაგან.

— ვა, რასა ბრძანებთ! მაშ მე დეპეშაზე უფრო მარ-
დათ მივლია? ეს დეპეშა ჩემი გამოგზავნილია ტფილისი-
დან ოთხი დღის წინედ!

(საკოვი.)

მეიცა მერკა!

სადგურიდან დაიძრა ტრამვაის ვა-
გონი მარშუტი № 2. ამ დროს მატა-
რებელიც ახალი მოსული იყო და
ვაგონი მთალად ხალხით გაიჭედა.

მიქრის ვაგონი.

ისმის გამუდმებული ზარის წკრი-
ალი და კონდუქტორის ხმა:

— ვინ არის უბილეთო.

ტრამვაის ვაგონი ყოფილ ზემელის
აფთიაქის ადგილს დაუახლოვდა, ხალ-
ხი გაჩქარებით მირბის წინ, რომ ჩქარა
ჩავიდეს და ვატმანმა ძალა უნებუ-
რად არ გააქროლოს წინ. ერთი ქა-
ლიშვილთაგანი, როგორც იქნა წა-
მოდგა, სიცილ - ხარხარით მეორეს
ხელი ჩამოართვა და ნელა — წავიდა
გასვალ კარებისაკენ. გაიარა რამდენ-
იმე ნაბიჯი და ლოყაზე ხელი შე-
მოიკრა და სიცილით გადასძახა მე-
ორეს.

— უი, ჩემი სიკვდილი, ბეჩა! კე-
სარია, კიდევ არ დამავიწყდა...

— გაიარეთ, ან გაგვიშვით! —
ეუბნებიან მეზავრები და გაჯავრე-
ბულები წინ მიდიან.

— რა დაგავიწყდა, ბეჩა! — ეძა-
ხის კესარია.

— რაი და იმ მეზობელს უთხარი,
(ნელ ნელა უკან უკან იწევს გასა-
ვალ კარებისაკენ) შენს ეზოში, რომ

არის, რომ ქე „იმასვექნი“, გესმის,
ქე „იმასვექნი“ თქვა.

— ვერ გავიგე შე სასიკვდილე, რა
„ქე იმასვექნი“?!

— რაი და უთხარი: „ქე იმასვექ-
ნი“, ქე ჩავაბარეთქვა.

— მეზავრები ყველანი ჩავიდენ;
ვატმანი და კონდუქტორი მხოლოდ
ამ ქალიშვილს ელოდებიან.

— თქვე დალოცვილო, ან ჩადით
ან დაჯექით! — წყენით ეუბნება
კონდუქტორი.

— მეიცა, ბეჩა! ცეცხლი ხომ არ
წაგვიკიდა, ორი ღერი სიტყვა მაქ და
ჩამოვალ.

— ორი ღერი კი არა, სამი ღერი
არ გინდა?! — გაბრაზდა ვატმანი.

— კესარია! არ დაგავიწყდეს, შენ
გენაცვალე, ქე „იმასვექნითქვა“, ისე
მაგრად მოგვიდე ხელი, რომ ვეღარ
გამეჭცა და ქე „იმასვექნი“, ქე ჩავაბა-
რე გუშინ.

— კი მარა, შე სასიკვდილე, არ
მატყვი, რომელი მეზობელი?! ხომ
იცი, იქინე სამი მეზობელია.

— რომელი და იგი ქე იცი და რა-
ღას მალაპარაკებ.

ვატმანი მიაქროლებს ვაგონს. ეპ-
რასქია (ასე ეძახიან პირველ ქალიშ-

ვილს) გაბრაზებული მივარდება
ვატმანს და უყვირის.

— მეიცა ბეჩა! სა მიხვალ რა უზ-
დელი ყოფილა (მიუბრუნდება და
გადასძახებს კესარიას) რა მიქნა ამ
სასიკვდილემ, ხედავ? (მხიარულად)
კესარია არ დაგავიწყდეს, უეჭველად
უთხარი იმ მეზობელს, რომ ქე „იმას-
ვექნითქვა“, (მიუბრუნდება კონდუქ-
ტორს და ვატმანს) უზრდელები! (ამ
დროს ვაგონი გაჩერდება, ვატმანი და
კონდუქტორი ელოდება, როდის ჩა-
მოვა აბეზარი ქალიშვილი).

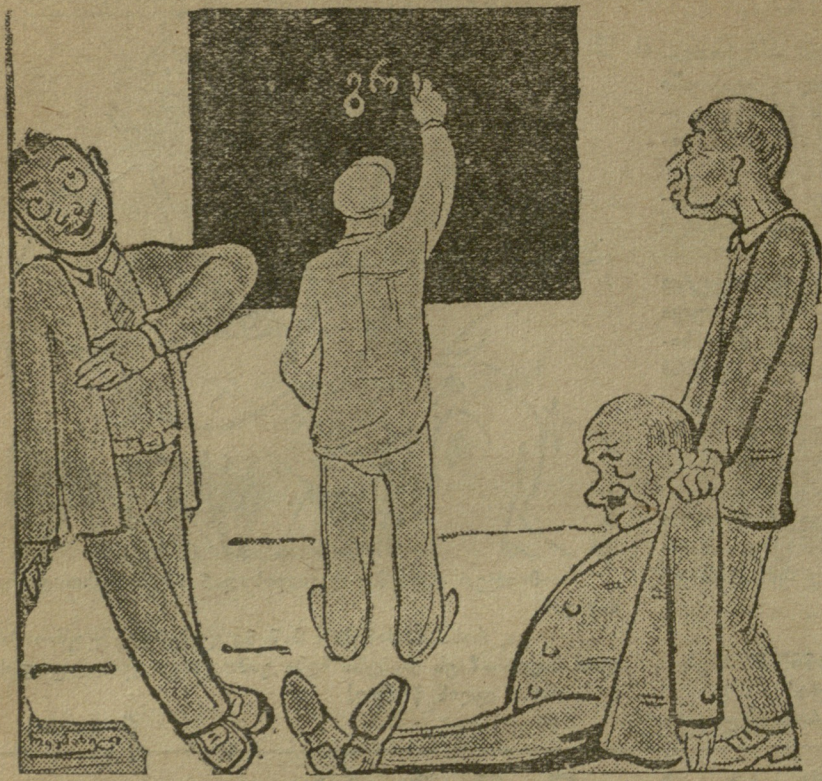
— აბა, ეხლა მაინც ჩამობრძან-
დით! — ეუბნება ვატმანი.

ეპრასქია კიბის ერთ საფეხურზე
ჩამოსდგამს ფეხს და ეძახის კესა-
რიას.

— კესარია! არ დაგავიწყდეს უსა-
თუოდ უთხარი: ქე „იმასქნათქვა“.

— ქე იმას ვქენი, ქე იმას ვქენი,
იმას ვქენი! მოგვეყდი, თავიდან
აჯავრებს გაბრაზებული კონდუქტო-
რი; ხელს მოჰკიდებს და ძალად ჩა-
მოსვამს ძირს. საერთო ხარხარია. ვა-
გონი დაიძვრის, ეპრასქია კიდევ ხელს
ხის.

— კესარია მე, რომ გრთხარი, რომ
„იმასქნა“ მერე შემოიბრინე ჩემ-
თან და ერთად „იმასვექნათ“. მარ-
თლა, კესარია არ დაგავიწყდეს, ქე
ღევიჭირე და ქე ჩავაბარეთქვა.
მანათი.

„ბადარჩინილი“: — მეგონა ჩემ გვარს სწერდა შავდაფაზე და ნიკო ყოფილა... ძან ვადავრჩი...

„კურდღლები“

მატარებელში კოკი და მიტრო — აღეჭი ბიჭო, მივედით საჯევან-
არხენით ხერხინადენ ზედა თა-
როზე. ხოში!

ბავში აჭყვირდა. მიტროს ყურებ-
ში ჩაეწვეთა. შეინძრა, ზღაზნით და-
ჩარისა თვალები და თაროდან ჩა-
მოცოცდა იმის გასაგებათ, თუ რო-
მელ სადგურს უახლოვდებოდენ. ხე-
ლები ჯიბეში ჩაიწყო, ერთ მათგანში
მოკყვა პატარა ოთხკუთხედის ზომის
ვარდონი, რომელზედაც ეწერა:

ა.-კავკასიის რკ. გზა.
ტფილისი — მცხეთა.

მიტრომ ქურდულათ გაიღიმა და
ბაღეთი ისევ ჯიბეში ჩაიდვა.

მალე ორთქლმავალი ხვნიშითა და
ქოშინით შევიდა სადგურში. მიტრომ
სადგურთ იცნო და სწრაფად მიძინარე
ამხანაგისკენ გასწია.

— კოკი, კოკი! — შესძახა ამხა-
ნაგს; მაგრამ კოკი არ შენძრეულა.
მიტრომ კიდევ სცადა ამხანაგის გაღ-
ვიძება, მაგრამ ამაოდ. აცოცდა თა-
როზე და რუმბივით გაშოთილი კო-
კი, მაგრად შეარხია:

კოკიმ გაიგონა, გაურკვეველათ
აბურტყუნდა და ძილი განაგრძო.

ობერმა მისცა სასტვენის და ორთ-
ქლმავალი წასასვლელათ მოემზადა.

მიტო სწრაფად წავიდა, შემდეგ
მიბრუნდა და თავ - აღებით შეჩერ-
და კოკის კუბეში.

ბილეთები მოამზადეთ, — ხმა-
შეცვლით წარმოსთქვა, — რევიზო-
რი მოდის!

კოკი დაფეთებული წამოვარდა
და თაროდან საჩქაროდ ჩამოვიდა.

— საიდან მოდის რევიზორი? —
შეეკითხა კოკი მიტოს.

მიტომ მალული ღიმილით გააგ-
ლო წინ და ჩასჩურჩულა:

— მოგატყუოლე, ისე არ იქნა შე-
ნი გაღვიძება!

ორივენი საჯევანოს სადგურში
ჩამოჭბტენ გაქანებულ მატარებლი-
დან.

კ ა ტ ი ბ უ .

დათვმა მეგელს მისცა პირობა:
ვიაროთ მთად და ბარადო,
ნანადირევი ორთავემ
გავიყოთ თანაბრათო.

ვერ დაასრულეს ბაასი,
ჩირგვით აუხტათ კურდღელი,
დათვმა თათი ჰკრა, მეგელმა კი
გამოუშვიგნა მუცელი.

ნანადირევი მცირეა,
დათვს ეცოტავა თვალებში,
და მეგელის წილსაც იჩემებს
ბაბუა მისის ვალებში.

— გავქვითეთ. მინდა ეს ლუკმა
მუცელში ჩავებანაკო,
და იმის შემდეგ რაც ვნახოთ
იმაზე ვილაპარაკოთ.

მელა გამოძვრა სოროდან,
გადაბანწული შიმშილით,
საკბილოსაკენ მიიწიას
ჯაიძირლოი ღმილით.

რა თვალი მოჰკრა დათვს და მეგელს,
თათი მოისვა ცხვირზედა,
მსუქანი კურდღლის ხილვაზე
ნერწყვი მოაღვა პირზედა.

მეგელმა დაასწრო:—მელიავ,
დათვმა მომთხოვა ვალიო,
ნანადირევსა იჩემებს,
გვიყავი სამართალიო.

—აბა რა გითხრათ, ძმობილო,
არა ვარ დიდი ნასწავლი;
ვიცი, რომ ომის მომგებსა
სრულად ეკუთვნის ნადავლი

რა საჭიროა სისხლის ღვრა,
ამ დროს დაუდგეს თვალიო;
მაგრამ საკითხსა სადევოს,
მაინც სჭირდება ხმალიო.

დათვი გაუხდა თანახმა,
—მომეცი, ძმაო ხელიო,
მაგრამ ვის ვანდო კურდღელი,
რომ გვერგოს უკლებელი?

—რა ბრძანება! მე—მოოსა,
მიიღებთ რაც, რომ თქვენია.
—არა, ძმობილო, დედისგან
შენზე ბევრი რამ მსმენია.

მზა მზარეულის ხილვაზე
ვხედავ მოსულხარ მაღაზე,
აი, ამ ხეზე ავიტან,
არ შეგაწუხებთ მიგაზე.

სთქვა და იმ წამსვე მუხის ტოტს
ზღაზნით აუყუდა დათუნა,
მაგრამ მსუნაგმა კურდღელი
გზაშივე ჩაახრამუნა.

მელამ ყურები დაუშვა,
უნდა ვიცხოვრო ვუთითო,
სახელგანთქმულსა გონებით,
დათვმაც მაჯობა ჰკუთითო.

მ უ შ მ .

სხვადასხვა სიმღერები

სტუდენტი:

მე ვარ და ჩემი ნაბადი
გამთენებელი ღამისა.
დავწვები, დარდი ჩამყვება
მაგრად გაძლომის, ჭამისა.

ბიუსროკრატნი:

ამელამდელი ღამეო,
ნუ გათენდები მალეო.
ტრესტიდან პანლურს ამომკვ-
რენ,

წმენდა იწყება ხვალეო.

კო.ო.პ. ნოქარი:

კარებს ბოქლომი დავადვით,
დავკეტოთ ნელა-ნელაო.
დეფიციტიანს საქონელს
მაშინვე უნდა შველაო.
ზურგზე მოვივლოთ შეკრული,
ღამით როდესაც ბნელაო.
მომხმარებელსა რად უნდა?
შინ მივიტანოთ ყველაო.

ქოფ. ვაჭარი:

ღამისხით, დამალევინეთ
ამ ტიკით მასვით მაჭარი.
ეგების გადამავიწყდეს,
რომ ვიყავ დიდი ვაჭარი.

მფლანგველის სოლი:

ორთაქალის ციხეო,
ბარე სამჯერ განახეო.
ჩემი ქმარი მანდ არი,
დიღხანს შეინახეო.
პუდრითა და პამადით
დავიმშვენე სახეო.
ჩემი ქმარი მანდ არი,
მე სხვა გამოვინახეო.

კოპტი:

ეს რა ჩიტი მოფრენილა
საიდან და სიდაური?
დღეს ბაზარში დამიფასეს
ათ მანეთად ინდაური. ზმუკი.

სამართლიანი საყვედური

(სოფ. ზემო-მაჩხაანი, კახეთი)

საქრებულო
გიგლიძეთა

— ეჰ! ყველა სოფელს წყალი ეღირსა და ჩვენს სოფელს კი საშველი არ დაადგა!

(მ. საკინი).

ჩვენნი ფოსტალიონნი

ბებია მისი ენაცვალოს ჩვენი უბნის ფოსტალიონს. ასე ყველაფრით შემკული იშვიათად მინიხავს კაცი. თვალტანობით ყარამან ყალთას მოგაგონებს, ულვაშებით კი — ვილჰელმს.

ჩვენს უბანს ორ - სამ თვეში ერთხელ ინახულებს.

მის უმწიკლო მუშაობაზე, რომ ბეჭდის თქმა არ დამჭირდეს, მოვიყვან მხოლოდ ერთ მაგალითს:

ერთი წლის წინად ცოლის ძმას ცოლი გახდომოდა მძივე ავად. ჩემთვის წერილი გამოეგზავნა და ფული შემომითვალა. წერილი არ მიმიღია და ამიტომ არც ფული გამომიგზავნია.

ავადმყოფი გარდაცვლილიყო.

ჩემს ცოლისძმას ჩემზე გული მოსვლოდა (გაჭირვების დროს ფული, რომ არ ვასესხე), და დამარხვანე აღარ შემოეთვალა.

ერთი წლის შემდეგ ცოლისძმას გულზე მოშვებოდა ბრაზი და მესტუმრა ტფილისში.

სწორეთ სადილზე ვიჯექით, როცა შემოალო ფოსტალიონმა კარები და გადმომცა წერილი. წაკითხვის შემდეგ, წერილი ცოლისძმას გადაიკით. მანაც ბოლომდე წაკითხა წერილი და შემდეგ მიუბრუნდა ფოსტალიონს:

— შე ოჯახდასაქცევო, წელიწადია, რაც ეს წერილი გამოეგზავნე და შენ ახლა მოიტანე? ფუი შენს კაცობას! — გაბრაზდა ცოლის ძმა.

— რა უმაღური ყოფილხარ ვილაცა ხართ! — თუ კი ერთი წელიწადია მას შემდეგ, მადლობის ღირსიც ვარ, ამდენ ხანს წერილი შემინახავს და არ გადამიგდია. აფსუს, რომ ამდენ ხანს შევინახე და მოვიტანე! — სთქვა ფოსტალიონმა და კარები გაჯაერებით გაიხურა.

კ. საფიჩხიელი.

კომუნისტური

პატაკი ტარტაროზს

(ამხ. სტალინის სახელობის რკინის გზის სარემონტო ქარხანა)
ცნობები სახარტომოდან

ცნობა პირველი.

ამ საამქროში
შეხვალ თუ არა,
ნახავთ: ერთ-ერთი
ჩარხი ცრემლსა ღვრის.

— რა დაგემართათ?
რამ გაგამწართათ?
ეგებ მიუძღვის
ბრალი დომბროვსკის?
— დიხა! — მიიღებთ
მისგან თქვენ პასუხს,—
დიდი ხანია
ვგდივარ უსაქმოთ,
ოხ, ნეტავ როდის
ვიხილავ ნატვრულს,
რომ მეც სხვებსავით
ამამუშავონ...

ცნობა მეორე.

კედელზე რომ ჰკიდიდა,
ქ დაფა შავი,
და ზედ რომ თეთრად
არის წარწერილი:
ვილაცას აღბათ არ ჰქონდა
თავი,
რომ ძველი ციფრები
არ არის წაშლილი.
მისულა მუშა
და გადუსვამს ხაზი;
უთქვამს: — ეს ცნობა
არის დიდი ხნის!

რათ ვარგა, თუ რომ
დღემდე ეს გამგემ
არ იცოდა და
დღესაც არ იცის.
ტარტაროზის ბრიგადა.

ქრონიკები

მუხარამა. სადგურში მძინარე
ბტუდენტს ქურდებმა ტანზე გახადეს
და მოჰპარეს ტანზე-ცმული საცვლე-
ბი. სტუდენტმა ეს ამბავი მიორე
დღეს გაიგო აბანოში.

მუღმივი საათი. პედაგოგიურ
ინსტიტუტში შეიძინა ეგრედწოდებულ-
ლი „მუღმივი საათი“, რომელიც ყო-
ველთვის „11 საათს“ უჩვენებს. საათი
ჰკილია დერეფანში კიბესთან.

იზვიითი აღმოჩენა. „ქაქტის“
სასადილოში ერთმა მოსადილემ ბორ-
ში აღმოაჩინა ხორცის ნაჭერი, მზა-
რეული მიცემულია პასუხისცემაში.
ველევა-ძიება სწარმოებს.

დაჯანება. კარლ მარქსის მოე-
დანზე, სადაც წინედ ვორონცოვის
ძველი იდგა, შოფერ დიმიტრი კლი-
მენს ნიშანსვეტთან მდგომი მილიცი-
ელი ვორონცოვად მოეჩვენა, განგებ
დაეჯახა მას და მიძიედ დააშავა.

სახკინრავი. ლიბრეტოებზე
გამოცხადებული საყოველთაო კონ-
კურსის პრემიები განაწილებულ იქ-
ნა სახკინრეწვის სცენარისტებს შო-
რის. დაწუნებულ ლიბრეტოების
„დაბრაკულ“ გარეშე ავტორებს შე-
უძლიათ გაიარ-გამოიარონ სუფთა
ჰაერზე.

ეკრანი.

ჩუბინიამე ჩხრიპა, ჩხრიპა

„მე, ჩუბინიამე ვახლავარ,
პარკოზიჩი ვარ ილია,
ხელში მეჭირა მათრახი,
არ მომდიოდა ძილია.
გლუხებსა ვცემდი ხრესილში,
ბევრს ჩაუმტვრიე კბილია,
მსურდა მით, ხელისუფლების,
გამომეთხარა ძირია.
სულ ბათქაბუთქით ქეჩავდა
სოფელში ჩემი ნაფანი,
წაგაჭრით თავებს პრასივით!—
ყველამ მომეცით გზა! ვანი!“

ასე ლიღენებს თავის გულში სო-
ფელ ოჯოლის (ხრესილის თემი) აღ-
მასკომის თავმჯდომარე ილია ჩუბი-
ნიამე, რომელიც თავის თავმჯდომა-
რეობის დროს გლუხებს სცემდა და
აწიოკებდა. ეს მოპრისტავო ვაეზა-
ტონი ისე გათავებუნდა, რომ გლუხებს
როსტომ და პარმენ შანძიებს რე-
ვოლვერიც კი ესროლა. ცემა-ტყეპა
და ლანძღვა გინება კი მისთვის ისე-
თივე ჩვეულებრივი შესაქევი საგა-
ნი იყო, როგორც „ტკბილი ხაჭაპუ-
რი“.

ჩუბინიამეს თავი ამეამად რიონჰეს-
ში შეუფარებია და ლიღინებს არხე-
ნად.

ან კი რა აქვს სადარდელი ისეთ
გულჩვილ ხალხის ხელში, როგორა-
თაც ხანდახან ქუთათური პროკურა-
ტურა და ქუთაისელი მსაჯულები
გვევლინება? ქუთაისის სასამართ-
ლომ „ვერ მოუწახა“ ამ „გმირს“ შე-
საფერი კვალიფიკაცია და მას „რა-
ლაც“ ერთი წლით იძულებითი მუ-
შაობა მიუსაჯა, ისიც დაოპარირი-
ბლათ.

მან უზენაეს სასამართლოში გაასა-
ჩივრა ქუთაისის სასამართლოსაგან
მისჯილი „სასჯელი“. უზენაესი სა-
სამართლო კი ისე გულქევა აღმოჩნდა,
რომ გააუქმა და უკან დააბრუნა ჩუ-
ბინიამის საქმე მისი შემსუბუქების..
უკაცრავად ჩუბინიამისთვის შესაფე-
რი მსჯავრის გამოტანის მიზნით.

მედუზა.

იხვიანთი სახელმწიფო
საქრებულო
 (კულაში, სამტრედია)

გვინახულე, ტარტაროზო, რაჟის საქმე რაგვარია.
 საშენკბილო, ვიდრე სხვაგან, სხვებზე მეტი აქ არიან.
 გმირი ჩვენი ბოემისა კობახიძე ბეგლარია,
 ის ბეგლარი, რომელმაც რომ ნიკორწმინდა სულ არია.

რაც დრო იცვალა, ყოველთვის მანაც იცვალა ფერია.
 გაძვრება გაუძრომელსა ბეგლარი, ვითა ფერია.
 მეფის დროს ბეგლარს ბევრთათვის თავს უტყვია კეტია.
 მართალსა ვამბობ ყოველსა, თუმც ძნელი დასაჯერია.

უყვარდა ბეგლარს ძველს დროში სასამართლოში წრიალი.
 საჩივრებისა უმიწნოთ წერა დაფრიალ - ტრიალი.
 ოქრუას შვილებს ბეგლარმა დააწყებინა ზრიალი,
 და აშინებდა ობლებსა, (დათვივით იცის დრიალი).

მიჰყიდ - მოჰყიდა ქონება ძმისა იყო თუ სხვისი
 (არ აწუხებდა ბეგლარსა ნამუსი და ხინდისია).
 ჩაუხახლდება ჯმუხაძეს (ქალი ითხოვა მისია).
 გახსნიან სამიკიტნოსა, (არ შეიძლება ნისია!).

ქუთაისისკენ მიმავალთ გლენებს გააძვრეს ტყავია.
 სიძე - ცოლისძმამ იშოვეს ფულები უამრავია.
 იუკადრისა ბეგლარმა, მიკიტნად ყოფნა ავია,
 და გამოანას სხვა საქმე, საქმე ისევე შავია.

ყიდულობს - ჰყიდის საქონელს ხარი არის თუ ცხენია.
 სოფელელის მოტყუილება ბეგლარსა არა რცხვენია.
 მუჭთად ჩაიგდებს ხელში, რომ შემდეგ აღინოს წვენია...
 მენშევიკების პარტიას ბეგლარით დაუმშვენია.

აე მსჯელობდა ბეგლარი ჩოღარი, მიკიტანია:
 ბევრი გავყვლიფე, გავსუქდი, დამრგვალდა ჩემი ტანია.
 ბევრი ხელობა ვიცოდი ცხოვრების გასატანია;
 არ ვითაკილებ არაფერს ფულების თუ მომტანია.

ერთი დროება არავის არ შერჩენია, ძამია.
 მენშევიკები წავიდნენ, იმავეს ერთი წამია.
 ძირს ჩამოვყარე ყურები, საკმეფი არ მიჰამია;
 ველოდე, აღარ დაბრუნდენ, ვიგლოვე წელი სამია

რა მექნას! ფერი ვიცვალე; ქურქი ჩავიცვი ცხვარისა.
 მსურდა და კიდეც მოვიგდე ადგილი თავმჯდომარისა.
 ნიკორწმინდისა კაროლი მეფე ვარ არე-მარისა.
 ძველი თავადი ვახლავარ, თუმცარ ვარ მათი გვარისა.

ფერმა მოვაწყვე... შიგ გამგეთ დაენიშნე ჩემი შვილია.
 ძროხები ბერწი გამოდგენ ხმო არა შობეს ჩვილია...
 ვეგვობდი — სოციალიზმი იყო ასეთი ტყბილია...
 ღმერთო მიფარე, არავინ არ გამკრას ბასრი კბილია.

შანთი.

პასიკო: — დაგემტრა თავფეხი და ვერ ვაიარე მიწაზე, რაეც კულაშის 7 წლედის შენობა იმტრევა უპატრონოთ. დაგესნა სახსრები და დაგეკარგა თვალში სინათლე, რაეც კულაშის ფოსტაში იხსნება და იკარგება წერილები.

ირინე: — დაგემტრა თავი, ტანი და სახლი თავზე, რაეც კულაშის კოლექტივის გამგეობის თავმჯდომარე ალექსანდრე შენგელია დათვრა და დაამტვრია აღმასკომის ინვენტარი. აგერია ტინი თავში და ვერ მიავენი სახლს, რაეც სოფ. ხუნჭულთორის სამკითხველოს გამგე ჟენია მეიშვილის წყალობით არის არეული სამკითხველოს საქმე.

პასიკო: — მოგიდუნდა სხეული და ვაგიშტრდა თვალები, რაეც კულაშის თემშია კულტურული მუშაობა მოდუნებული. გაგისკდა გული და გაგიფშოკინდა ფეხები, რაეც სერაპიონ ზანძავამ გაუხეთქა თავი მის რძალს კეტით და კინალამ გააფშეკია ფეხი.

ირინე: — დაგეკილტა კბილები და დაგრჩა დაკრიჭინებული, რაეც ხუნჭულთორის კოოპერატია ყოველდღე დაკეტელი. ჩაგერია ოჯახში ჰირი, რაეც მიტროფინე თაღუმაძე ჩეერია ახლო-მახლო შეზობელ ქალებში და ააფორიაქა ოჯახები.

პასიკო: — გაგემსო მუცელი ჰირით და გაგაბზეკია ფეხები, რაეც სამტრედიის კოოპერატივები გაავსო გამგეობამ შავსიელ ვაჭრუკანებით.

ირინე: — აგევსო მუცელი შხამით და ჯიბე ვახშით, რაეც სამტრედიის მესამე მაღაზიის ნოქარ კვანტალანის სახლია ავსებული კოოპერატივიდან გატანილი საქონლით.

პასიკო: — დაგეძინა და არ გამოგდვიდა ერთ წელიწადს, რაეც სამტრედიის აღმასკომის თავმჯდომარეს სძინავს და არ აქცევს ყურადღებას გზებისა და ბოგირების შეკეთებას.

ირინე: — ავიწრიალდა მუცელში წელეები და არ იქნა შენი დაწყნარებდა, რაეც ეფროსინეს და დომნას ჩხუბით არიან ახლო-მახლო მეზობლები აწრიალებული. დაგემსო თვალეები და გადაეფარა ლოდი გულზე, რაეც ვაჭარ იოსებ რუხაძეს გადაეფარა ვილაცას ხელი და უვნებლად გაძვრა აპარატის წმენდაში.

დაუნდობელი

„ტარტაროზი“-ს
 უამდეგი ნომერი
 გამოვა 7 ნომებრს

ბუზების გოდება

ბაშკიეთის კოოპერატიულმა სასადილომ იმ მიზნით, რომ უფრო „უზრუნველყოს“ მუშათა კვებით მომარაგება, ბევრი ახალი საშუალება გამოიგონა. სადილს რომ უფრო მეტი „ცხიმი მიუმატოს, ხარშის დროს შიგ ურევს ბუზებს.

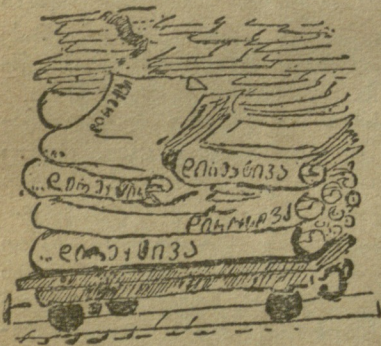
(ა—გი).

მე ბუზი ვარ საცოდავი, დაეთარი მაქვს არეული, თუ კი სადმე დამიხელთა, — დამიჭირავს მზარეული, — არც მომკლავს და არც დამარჩენს, არც მაღირსებს მე დანასა, წვნიან ქვაბში ჩამიძახებს, როგორც ძვირფას „სმეტანასა“.

„გამოსავალი“

სატყეო ტრესტს მარელისის გრებილ - ავეჯეულობის ქარხნისთვის უნდა მიეცა 160 ათასი კუბომეტრი ნედლი მასალა. დღემდე ქარხანამ მიიღო მხოლოდ 80 ათასი.

(გაზეთებიდან)

დანარჩენ 80.000 კუბომეტრ ნედლი მასალის ნაცვლად ტარტაროზი უგზავნის მარელისის ქარხანას 80.000 ცალ დირექტივას, რომლის თვითეული ეკვმპლიარი შესდგება ბგრეთვე 80.000 მუხლისაგან თვითეული მუხლი 80.000 პუნქტისაგან და თვითეული პუნქტი 80.000 შენიშვნა - განმარტებისაგან. ასეთი ღონისძიება სატყეო ტრესტის აზრით სავსებით უზრუნველყოფს მარელისის გრებილ - ავეჯეულობის ფაბრიკის მათერ საფინანსო - საკონტროლო გკემის წარმატებით. შესრულებას.

ვის როგორ ესმის

საბჭოთა მეურნეობის ღვინის სარდაფის მუშების საერთო კრებამ დაადგინა წარმოებას სრული ასი პროცენტით მიემარგონ.

ლოთი-ფოთი საგზაუბარი:

—აი, მესმის ასეთი მიმარგება! ამისთანა სიმპატიურ წარმოებას მეც სიამოვნებით მივემარგები.

„ბოიკოტი“

მარელისის გრებილ ავეჯეულობის ქარხნის ბუღალტერმა შალამბერიძემ, რომელიც გაზეთებში იყო გაწერილი, ქარხანას (მის შესახებ გაზეთებში წერილებს გამოქვეყნების გამო) ბოიკოტი გამოუცხადა და რამდენიმე დღე წარმოებას არ მიკარებია.

(გაზეთებიდან).

— წარმოება, მშვილობით! მკერდზე ველარ მიმიკრავ! გაზეთებში გაწერამ შემიცვალა მიმიკა!

უმანკო მსხვერპლი

საწვავი მასალის საკმაო რაოდენობით მოუმარაგებლობის საქმეში ზოგიერთი კოოპერატივეები აშკარა ბოროტმოქმედებას იჩენენ. ბადიაურის კოოპერატივემა თავის დროზე ვერ მოიმარაგა საჭირო რაოდენობის საწვავი მასალა. სოფ. ბოგდანოვის და სოფ. ყანდაურის არტელის ტრაქტორები რამდენიმე დღეს იდგნენ უქმად ნავთის უქონლობის გამო.

(გაზეთებიდან).

- ვისია ეს მიცვალებული?
- ყანდაურის არტელის ტრაქტორია... საწყალი... ჯერ კიდევ სუნთქავს.
- რა მოუვიდა?
- ორი კვირაა რაც არც ერთი წვეთი ნავთი არ ჩაუყლდავს და შიმშილით გული შეუწუხდა.

მოციქული

ზოგიერთ სოფლებში „მორწმუნე“ კულაკები ფულს აგროვებენ ეკლესიის ასაშენებლად იმ დროს როდესაც სკოლები ბევრ ადგილას შეუკეთებელია და ფანჯრებჩაუსმელი.

ტარკორის წერილიდან.

გაიცანით — „მშენებელი“. — კულაკების მესია. მავნებლობის ბუდე არის ის და მის ეკლესია: ეს „სინათლის“ მოციქული, ხატებით რომ „ამშვენებს, — სკოლას სახურავი არ აქვს, — ეკლესიას აშენებს.

„დრო-ფულია“

— რატომ წაუკითხავათ აწერთ ხელს?
— სადა მცალკია ამით წასაკითხავად?!

მ. ბათუმში აზარტულ სათამაშოებზე დაწესებული შეზღუდვები
 დღე ექიმ შიშლო-საბაშვილის ბინაზე გაიხსნა
კ ა ზ ი ნ ო

თამაშობა გადასულია განუწყვეტელ ღამეებზე, ე. ი. იწყება საღამოს 8 საათზე და თავდება დილის 8 საათზე.. (სამსახურში წასვლა პირდაპირ კაზინოდანაც შეიძლება. წვრილფეხა მოთამაშეებს ვსთხოვთ თავს ნუ შეიწუხებენ მოსვლით.

სრეიტის (ჭიათურის რაიონი). აღმასკომის თავმჯდომარეს ღამით სიმთვრალის დროს ტალახში (ცული გზებია) დაეკარგა
10 ნომერი კალოში
 გთხოვთ ჩასთვალოთ გაუქმებულად.

სოფ. მთის-ძირის (ტობანიერის თემი, ვანის რაიონი) კოლხელების ნოქარმა და გრიგოლ შენგელიამ დაარსეს ადგილობრივად მიღებულ წერილების
ც ე ნ ზ უ რ ა
 ცანჭურაში გაუტარებელ წერილების მიღება აკრძალულია.

ს ა მ ტ რ ე ღ ი ა

გვეშინია ქუბილის და ელვის გაელვების. გაგვიფუჭდა ბოგირები, დაილუპა გზებიც.

აღმასკომი თუ რას იქტობს, აღარ ვიცით ჯერა. მითითება ჰქონდა, მგონი, ასჯერ, ათასჯერა.

რომ მათ კაიის ლაპარაკი — აღარ ეყურება. და ზარალი იმდენია, არ ითქმება ენით: ფეხებზედაც არ ჰკიდიათ გლები განაწყენი.

დაალბეს და გააფუჭეს ბოსტნეული, ხილი; ყველას გული აუღუღდა, მათი ნახვით, ხილვით. კავშირო და ბად - ბოსტანო, სირცხვილია ესა. გლების დოვლათს, ნაამაგარს თქვენ — ფეხებით სრესავთ.

ტ ე ლ ე ფ ო ნ ი თ

(ამპროლაში)

მომაბეზრა თავი მუდამ. **კავშირებზე** წერამ. პროფესაბუქომ თუ არ გვიშველა, მოგვეკლავს ბედის წერა.

ზოგიერთი თავმჯდომარე გამოეცვალათ თორემ, აღარ უნდა ლაპარაკი. მივცემს ცრემლის მორევს.

თვით არ ესმით კავშირებსა წესდება და წესი. უცხო ხილად ერგვება, კაპანია თესვის.

ორჯერ ორსა შეაჯამებს, გამოუდის ათი დირექტივებს არ კითხულობს, ეშინია მათი....

ვინ არის? კოლმეურნეობის ცენტრი? ჰა? როგორ? ილაპარაკე კაცო, ცოტა ხმამაღლა; რა უბედურება გაქვს მაგ ყელში? გეტყობა ცოტა ნასვამი ხარ. გეძინა? „პახმელია“ ხარ? ვინ ელაპარაკობ? ილიკო ვარ. ბიჭო, რაშია საქმე იცი? დამიგდე ყური. თუ ძმა ხარ სიმონს გადაეცი მომავლორის ლანდია. ჰო, ჰო ის არის წინად, რომ სოფელი აკლებული ყავდა. ნათავადარიც არის. კოლექტივის მდივანდ არის ჩვენ სოფელში — სხვაეაში. რაიო? სიმონს უთხარი მანდ, რომ ამე იაროს სხვაეაში. რაო? შემოდგომის თესვისათვის ჯერ ერთი კაკალი პურიც არ მოუგროვებიათ? მე? რა ჩემი საქმეა ეს! მე კოლექტივის თავმჯდომარე ვარ და ანა თესლის მკრეფელი.

სარეწაო ანგარანში, ამბებს ვხედავთ, მძიმეს, თანამშრომლებს შუქი წყალობს თურმე მოციმციმე.

საარაკო ერთი რამეს ვიტყვი გასაგონად, რამაც ბევრი დააფიქრა, ბევრი დააღონა.

ფართალი რაც მოიტანეს (ტყავეული კიდეც) „სიხარულით“ გაიყვეს და ზურგზე გადიკიდეს.

ერთნაირად გამოეწყვენ, (ჰქონიათ კი გემო), — რაც ამითი მათ მოიგონ, ბოლოს დაიჩემონ.

წარმოება არ მინახავს, — ასე წყნარი, ჩუმი... ქალივითა ზის და ნაზობს ჩვენი „აბრეშუმი“.

საამაყო არაფერი მას წინ ჯერ არ უდევს. გვასაქმებ თუ ბიჭი ვარ ამ უსაქმო „ბუღეს“.

თქვენნი ტრაქტორები ისევ უმოძრავოდ დგანან? ბიჭო, ამდენი ძილი აწყენს, ტრაქტორებს. ვალოდიას უთხარი, რომ ოთხ აგრონომს კაბინეტში ნუ სძინავთ, გამოვიდნენ გარეთ, სოფლებში თესვა იწყება უკვე. ნულარ დააღვივებთ მაქარს, თორემ ეს რასა ჰგავს, კაცო, სოფელი უყურადღებოთ არის მიტოვებული ჩემო კალიტე, ივარგე ბიჭო!

ბანოვანებს დაუპყრია, ფოსტის არე - მარე; თავის ბინა მიუჩინოთ, ლაზღანდაერბს მალე.

ტელეფონთან ჩურჩულითა, რომ პრაწავენ თვალებს. შიგნით „მზესა“ ფიცქულობენ, და გარეთ კი „მთვარეს“

და ძახილი საქმიანი აღარ ისმის უკან. ე, ქალებო ასეთები ტარტაროვს არ უყვარს.

რაიკავშირს და ბად - ბოსტანს უნდა შეხურება,

ბრაონიკი.

ჭავჭავი ბოიკი.

ლორჯო-კბილას (აქვე). თქვენი „აფრინეს ლა-ლიო, რაც არ არი, არ არიო“, თქვენივე წერილზე ხომ არ არი აქ ლაპარაკი?

ნიბრიუს (ხონი). თქვენ ასეთ წერილში, მხოლოდ ეს ადგილია გვარიანი:

გამოვედი ხონში თავისუფლების მოედანზე ავტოს ბილეთის საყიდლად. — ბიჭ-ბუჭებმა მიჯიქეს და დამიწყეს ცემა. ვილაცამ მილიციელს უთხრა: — მიეშველეთ,

ხომ ხედავთ ხულიგნები კაცს სცემენ — აქ თავისუფლების მოედანია, ყველას უფლება აქვს თავისუფლად იმოქმედოს! — უთხრა მილიციელმა. და წავიდა მახლობელ სამიკიტნოსაკენ.

წერილის დანარჩენი ნაწილიც წავიდა... გოდრისაკენ.

ლიკლიკოს (სენაკი). სიმართლე გითხრათ, თქვენი „სიზმრის ახსნა“ კი არა, წერილის შინაარსიც ვერ გავიგეთ. რკ. გზის სასადილოს შესახებ, ალბად იმისი თქმა გინდათ, რომ:

ტარტაროზო, ჰერი,ჰერი...

შემაკამეს ბევრი მწერი. (სჯობია—მწერი)

სასადილოს ქაფავს ყველა,

დროზე უნდა ძმაო შეველა.

აი, დაახლოვებით ასე მაინც რომ დაგწერათ, მაშინ ლაგებქდავდით.

წერილის ბოლოში გვწერთ, რომ: „ხადმე მაინც ჩავკეტოთ ეს ჩემი წერილი“-ო, შევასრულეთ თქვენი თხოვნა, ჩავკეტეთ კი არა ჩავაბრძანეთ საიმედო ადგილას.

იანუხს (ლანჩხუთი). თქვენი წერილის შინაარსიდან სჩანს, რომ იანუხსი თქვენ კი არა, თქვენი კოოპერატივის ნოქარი აპოლონი ყოფილა იანუხსი (ორპიროვანი) თუ ასე იქცევა.

— მიირთვით თქვენი ჭირიშე. || — არა გვაქვს ქალო!

ბრიგადელს (ჩხარი). ტარტაროზს სთხოვთ, რომ მაგრად შეახუროს „ჩხარის ბიჭები“, — და სწერთ: „მალე ვიუქმებთ ოქტომბრის თერთმეტი წლის თავს“-ო.

ჩვენ კი მალე ვიუქმებთ ოქტომბრის მეთოთხმეტე წლის თავს. (როგორი ბრიგადელი ხართ თქვენ, როცა ოქტომბრის სათვალავი არ იცით!)

ჩამოსულს (აქვე). შე კაი კაცო, რვეულზე დაწერე „ზისხე ლაპარაკობ და სახელგამს „ტყავს აძრობ“, ამავე დროს მთელი რვეული გავიგისიათ ასეთი უშინაარსო წერილით. გახსოვთ — გვპირდებოდი წინედ: „ეს ერთი დამიბეჭდეთ და შემდეგში აღარ შეგაწუხებთო“. ჩვენაც დაებეჭდეთ მაშინ. მაგრამ ესლა ნურას უკაცრავად, კიდეც ველარ შეგვიყვანთ შეცდომაში.

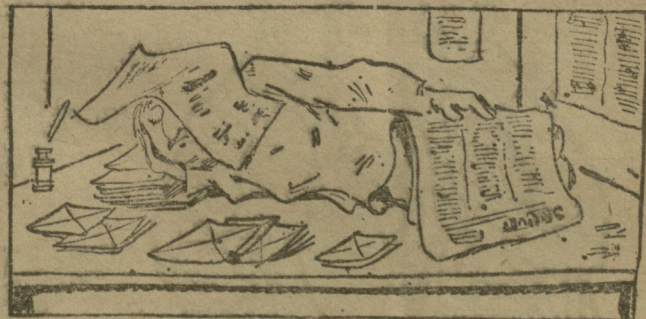
მნახვალს (ხარაგაული). თუ აქვე მოთავსებული თქვენს მიერ გამოგზავნილი სურათი სინამდვილეს შეეფერება, საეკიმო თვითონ ყოფილა. საავადმყოფოს გამგე ექიმი.

ავადმყოფს შიშით გახეტიავს,
დაუბრიალებს თვალებსა.
იქით კინწის კვრით ვაავადებს
მოხამსახურე ქალებსა

მიჰბამეთ მის მიმართ მასავე საქციელს და აქვე ამითი გაბრსწორდება. რა საქორაო ამისთვის ტარტაროზის მანდ ჩამოსულა?!

სინდიოზალს. გვეგზავნით ნახატს და გეტოვებ მოვათავსოთ ასეთი წარწერით:

კოლიბ: ვინ არის ის, მაგიდაზე რომ გაშხლართულა და სძინავს?

ატიანასმ: — ვინ არის და დაწინაურებული ვალიკო სისორდია, სარაიონო ფოსტის გამგეთაა გადმოყვანილი და ბინა არ მისცეს.

რატომ არ იწერებთ — სად ხდება ეს ამბავი? ყოველს შემთხვევაში თქვენ ვერ იცავთ დაწინაურებულის ინტერესებს, რადგან ამბობთ: რომ მას სძინავს ფოსტაში... მუშაობის დროს. (აბა, რა უნდათ ამ დროს ფოსტაში კოლიას და ათანასეს?).

ზმუქს (არა ლევარსის ავტორს, ბათომი). გვწერთ, რომ მუშკოობის ფერმის გამგემ შემოსავალი იმდენად გააადიდა, რომ ნაწილი შემოსავლისა მარცხენა ფიბეში მიაქვს.

მარცხენა (და მარჯვენამაც)მარცხი იცის და ვაი თუ როგომანს ვერ უშველოს თავის სპეცობამ.

„ბევრ ადგილას სოფლებში ადგილობრივი სოფლის-
უფლება ყურადღებას არ აქცევს სკოლებს — მწირობს მათ“
(გეზეთებიდან).

საკვირველია, ამ დანგრეულ შენობის მასალას რატომ არ იყენებთ აღმასკოში სკოლები-
სა და სამკითხველოების ასაგებად?!
— უკვე გამოყენებულია: ერთი — სკოლა; მეორეში კი — სამკითხველო.